

عنوان مقاله:

شیوه های سخنوری در گاهان

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای نوین ادبی، دوره 47، شماره 4 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

عباس آذرانداز - مدرس فرهنگ و زبانهای باستانی دانشگاه شهید باهنر کرمان

معصومه باقری - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

گاهان شامل 17 سرود، کهن ترین اثر ادبی ایران است که در نظم هجایی و به زبانی شاعرانه سروده شده است. در سده های اخیر که بررسی های علمی متعددی درباره گاهان صورت گرفته، ویژگی های شاعرانه آن نیز از نظر دور نیفتاده است. به گونه ای که برخی اوستاشناسان کوشیده اند با تکیه بر شواهد درون متنی، یا در مقایسه با ریگ ودا اسلوب شاعرانه آن را باز نمایند. در این گفتار، با اشاره به برخی از این موارد، عناصر شاعرانه دیگری نیز که تا کنون مورد توجه قرار نگرفته، نشان داده می شود؛ عناصری که هزاره ها پس از گاهان نیز شاعران در آثار خود به کار گرفته اند. پژوهش حاضر به بلاغت گاهان و استفاده از جلوه های بیانی و آرایه هایی چون مجاز، تشبیه، استعاره، سوال و جواب، تضاد و واج آرایی می پردازد. به یاری وحدت سبک گاهان و شیوه شاعرانه ای که سراینده با آن نام خود را در این سرودها آورده است، کوشش می شود درستی انتساب این اشعار به زرتشت ثابت گردد و در بیان یکسان بودن شگردهای بلاغی ادوار مختلف شعر، از شعر فارسی به ویژه ابیاتی از حافظ نیز نمونه هایی ذکر می گردد.

کلمات کلیدی:

گاهان، زرتشت، شعر، بلاغت، معانی، بیان، آرایه های ادبی، تخلص

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/631244>

